

Sygn.akt III AUa 270/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar – Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SA Sławomir Bagiński

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 lutego 2017 r. sygn. akt IV U 1105/16

oddala apelację.

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Bożena Szponar – Jarocka SSA Sławomir Bagiński

Sygn. akt III AUa 270/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., decyzją z dnia 9 czerwca 2016 r., stwierdził, że M. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 1 listopada 2015 r. oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2015 r.

Zdaniem organu rentowego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwalała stwierdzić, iż ubezpieczona faktycznie nie rozpoczęła i nie wykonywała działalności gospodarczej od dnia 01.11.2015 r. W niniejszej sprawie wystąpiło szereg okoliczności przemawiających za tym, iż działania podejmowane przez M. P. miały wyłącznie na celu pozorowanie, iż faktycznie działalność gospodarcza była i jest przez nią wykonywana.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła M. P., wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że podlegała ubezpieczeniom od 1 listopada 2015 r. W uzasadnieniu wskazała m.in., że działalność gospodarczą prowadziła w sposób realny, kontynuując ją w krótkim czasie po urodzeniu dziecka. Posiada ona uprawnienia do wykonywania zawodu kosmetyczki i masażysty, nabyła sprzęt potrzebny do prowadzenia działalności, stąd brak jest podstaw do podważania tytułu ubezpieczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 16 lutego 2017 r., zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że M. P. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. P. z dniem 01.11.2015 r. otworzyła własną działalność gospodarczą - mobilne studio urody. Z wykształcenia jest technikiem kosmologiem i masażystą. Przez wiele lat pracując w branży zdobyła doświadczenie w zakresie usług kosmetycznych. Sytuacja rodzinna i pojawienie się dziecka zmotywowały ją do tego, aby zacząć wykonywać wolny zawód. W ramach działalności wykonywała manicure i pedicure oraz zabiegi kosmetyczne na dłonie i stopy, w domach klientów. Środki na rozpoczęcie działalności gospodarczej, w tym opłacanie składek na ubezpieczenia w podwyższonej wysokości posiadała ze środków, które otrzymała z (...) Centrum Pomocy (...) w P., tj. "wyprawki" w kwocie 5.000 zł oraz oszczędności z wesela. Nie ubiegała się o dofinansowanie z Urzędu Pracy. Działalność wykonywała jedynie u klientów, w domu w ogóle nie pracowała. Okolicznością, która wpłynęła na podjęcie decyzji o rozpoczęciu działalności akurat od 01.11.2015 r. było przeczytanie książki pt. (...). Zainteresowana wyjaśniła, że w prowadzeniu dokumentacji księgowej pomagała jej znajoma. Do klientów jeździła samochodem brata swojego męża, który użyczał jej samochodu. Własnego auta zainteresowana nie posiada. Często do klientów chodziła pieszo. Nie posiadała rachunków za zakup paliwa. Przyjeżdżając do klientów kasę fiskalną zawsze miała przy sobie. Pani M. P. podała ceny usług, które świadczyła. Działalność reklamowała głównie za pośrednictwem "poczty pantoflowej". Przed urodzeniem dziecka w dniu 20 grudnia 2015 r. skarżąca zajmowała się wykonywaniem usług manicure, pedicure i masażu twarzy dla klientów indywidualnych oraz dla gości (...) Sp. z o.o. w W. (hotel (...). B.), na które wystawiła faktury w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Nabyła szereg utensyliów służących wykonywaniu zabiegów na paznokciach, kasę fiskalną, stolik itp. Pomocą w założeniu działalności służyła jej „Równi w pracy” spółka z o.o. w W., działająca przez J. S..

Z dalszych ustaleń Sądu wynikało, że M. P. w dniu 09.11.2015r. dokonała zgłoszenia obowiązkowo do ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz dobrowolnie do ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, ze wskazaniem daty powstania obowiązku ubezpieczeń 01.11.2015r. Z tego tytułu zadeklarowała podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym chorobowe w wysokości: 01.11.2015 r. - 9.897,50 zł, 12/2015r. - 525,00 zł. W okresie od 1 listopada do 20 grudnia 2015 r. skarżąca rzeczywiście świadczyła usługi kosmetyczne. Na tę okoliczność wystawiła klientkom paragony, zaś osobom prawnym z którymi współpracowała – faktury.

Nadto Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołująca od dnia 20.12.2015 r. wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego, który otrzymała. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w G. decyzją z dnia 29.02.2016 r. znak: umorzył postępowanie wszczęte w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym przez wymienioną z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 01.11.2015 r. Organ rentowy dał wiarę wyjaśnieniom składanym przez zainteresowaną i w konsekwencji stwierdził, że działalność gospodarcza była przez nią wykonywana i istnieje tytuł do ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawczyni już w dniu 31 grudnia 2015 r. powróciła do wykonywania działalności gospodarczej. Prowadzi ją do dnia dzisiejszego, zarówno dla klientek indywidualnych, jak i w ramach współpracy gospodarczej z (...) Sp. z o.o. w W. (hotel (...). B.).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy i aktach ZUS dokumentów, których wiarygodności nie kwestionowano. Dla poczynienia ustaleń faktycznych sprawy istotny wkład miały zeznania świadków i przesłuchanie wnioskodawczyni, które Sąd ocenił jako spójne, logiczne, co w konsekwencji prowadziło do podważenia prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Rozważając powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy odwołał się do art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność – od dnia rozpoczęcia wykonywania tej działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności (w rozumieniu art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej). Następnie Sąd ten wskazał, że kluczową kwestią było ustalenie, czy usługi świadczone przez odwołującą od 1 listopada 2015 r. w zakresie prowadzonej działalności były wykonywane w sposób zawodowy, zarobkowy, zorganizowany i ciągły oraz zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony materiał dowodowy fakt ten potwierdza, zaś zastrzeżenia organu rentowego nie są uzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy nie wykazał fikcyjności tytułu ubezpieczenia odwołującej.

Sąd I instancji uznał, że wnioskodawczyni rzeczywiście wykonywała zabiegi kosmetyczne na rzecz m.in. przesłuchanych w sprawie świadków. Współpracowała też w ramach swej działalności z (...) Sp. z o.o. w W. (hotel (...). B.), zajmując się takimi zabiegami i obsługą recepcji w okresie listopada i grudnia 2015 r. Organ rentowy nie podjął jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania, że zajęcia te miały charakter pozorny, w szczególności jeśli idzie o umowę zawartą z osobą prawną. Nic nie stało na przeszkodzie zawniósowaniu o przesłuchanie świadków – osób zatrudnionych w hotelu (...). B. na okoliczność fikcyjności usług powódki, czego organ rentowy zaniechał. Sąd podkreślił, że zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 r. (I UK 80/05), wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzających do zaistnienia takich czynności gospodarczych jak np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych, wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania, a w rezultacie podjęcie czynności zmierzających bezpośrednio do rozpoczęcia prowadzenia działalności. W realiach niniejszej sprawy wnioskodawczyni podejmowała szereg takich czynności. Zamówiła druki reklamowe, kontynuowała współpracę z klientami pozyskanymi przed rozpoczęciem działalności i znalazła nowych. Wnioskodawczyni nabyła szereg materiałów potrzebnych dla kontynuowania zajęć edukacyjnych i zawarła umowę z firmą rachunkową.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wnioskodawczyni opłacała składki na ubezpieczenia społeczne od wysokiej podstawy, co mogło budzić wątpliwości przez pryzmat możliwości zarobkowych. Jak wskazał jednak Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 21.04.2010 r. (II UZP 1/10), Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Tym samym, fakt zadeklarowania składki w takiej, a nie innej wysokości nie może być sam z siebie poczytywany za okoliczność obciążającą wnioskodawczynię w świetle konkretnych okoliczności faktycznych sprawy. W ocenie Sądu I instancji przypadek wnioskodawczyni odróżnia od innych spraw fakt, że kontynuowała prowadzenie działalności już 10 dni po urodzeniu dziecka. Nadto Sąd zwrócił uwagę, że M. P. sukcesywnie kontynuuje prowadzenie firmy, zdobywa nowych klientów, podnajęła lokal, utrzymuje współpracę z (...) Sp. z o.o. w W. (hotel (...). B.).

Odnosząc się do zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, Sąd Okręgowy podkreślił, że potwierdzili oni zgodnie fakt prowadzenia przez skarżącą działalności gospodarczej w postaci usług kosmetycznych. Są to osoby niespokrewnione z odwołującą, które nie są zainteresowane w rozstrzygnięciu sporu na jej korzyść. Analiza faktur na zakup towarów doprowadziła Sąd do wniosku, że umieszczone tam produkty przeznaczone były do prowadzenia działalności kosmetycznej. Tym samym symbiotyczne są z nimi zeznania świadków, z których wynika, iż wnioskodawczyni rzeczywiście używała ich w swej działalności.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji wskazał, że rozpoczęcie działalności gospodarczej powinno być działaniem konsekwentnym i przemyślanym pod względem organizacyjnym, technicznym, ekonomicznym, finansowym, marketingowym, handlowym itd. Powyższym warunkom odpowiadały działania podjęte przez wnioskodawczynię, która podjęła szereg działań zmierzających do uzyskania zysku, który jest przecież celem każdego przedsiębiorcy. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, czynności wnioskodawczyni dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej nie były pozorne. M. P. faktycznie rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej we własnym imieniu po dokonaniu wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., zaskarżając go w całości. Apelujący zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zra.) poprzez przyjęcie, że M. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej,
- 2) naruszenie prawa materialnego tj. art. 11 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) poprzez przyjęcie, że M. P. podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej,
- 3) naruszenie przepisów kodeksu postępowania cywilnego tj. art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się niezgodnością ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na przyjęciu, że M. P. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą,
- 4) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 83 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie mimo, że okoliczności sprawy wskazują, iż założenie działalności gospodarczej miało charakter pozorny umożliwiający pozyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji w jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zawartym w niej zarzutom, Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, jak również nie naruszył norm prawa materialnego, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosków apelacji. Sąd ten słusznie uznał, w oparciu o całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zgromadzoną dokumentację, zeznania wnioskodawczyni i zeznania świadków, że M. P. od 1 listopada 2015 r. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, gdyż faktycznie w tym sporym okresie rozpoczęła i prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się na kwestii, czy M. P. w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji, tj. od dnia 1 listopada 2015 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Podstawę objęcia osób prowadzących działalność gospodarczą ubezpieczeniami społecznymi stanowi przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą

pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1ww. ustawy). Osoby te z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności objęte są również obowiązkowym ubezpieczeniem wypadkowym (art. 12 ust. 1) i dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (art. 11 ust. 2). W myśl art. 13 pkt 4 tej ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Regulacje dotyczące prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej zawiera natomiast ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z przepisem art. 2 tej ustawy, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Tradycyjnie działalność gospodarcza charakteryzuje się definiującymi ją cechami: profesjonalnością, samodzielnością, celem zarobkowym oraz podporządkowaniem regułom opłacalności i zysku (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania), trwałością prowadzenia oraz wykonywania w sposób zorganizowany i przede wszystkim – uczestnictwem w obrocie gospodarczym. D. pojęcie działalności gospodarczej należy powtórzyć za uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., (III CZP 117/91, LEX nr 3709) że wyróżniają ją pewne specyficzne właściwości, do których należy zaliczyć: zawodowy (a więc stały) charakter; związaną z nim powtarzalność podejmowanych działań; podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Równolegle w doktrynie wypracowano stanowisko, że do uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: kryterium ekonomicznej klasyfikacji działalności; zarobkowych celach działalności; sposób wykonywania działalności gospodarczej ze względu na organizację i częstotliwość (zob. C. Kosikowski: Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej, komentarz, wyd. VII, LexisNexis 2013).

Ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Bezsporne w sprawie było, że wnioskodawczyni dokonała z dniem 1 listopada 2015 r. wpisu działalności gospodarczej pod firmą (...) do (...), oznaczając przedmiot tej działalności jako fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne (k. 16). Skoro działalność ta została zarejestrowana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, to w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej powstało domniemanie jej prowadzenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że organ rentowy w toku postępowania nie obalił tego domniemania, nie wykazał bowiem, że wnioskodawczyni faktycznie działalności gospodarczej nie prowadziła i że przedstawiane przez nią zdarzenia gospodarcze miały jedynie charakter pozorny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji trafnie ustalił, iż wnioskodawczyni w spornym okresie od 1 listopada 2015 r. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i w związku z tym podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. Postępowanie dowodowe wykazało w szczególności, że ubezpieczona miała zamiar i w rzeczywistości prowadziła działalność gospodarczą w sposób stały, zorganizowany i ciągły oraz w celu zarobkowym, a dokonywane przez nią czynności, nie miały na celu jedynie upozorowania takiego stanu rzeczy. Przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny uzupełniające postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadków M. S. (1) i M. W. (k. 193-194), uzupełniających zeznań odwołującej (k.220-221) i przedłożonej przez strony dokumentacji potwierdziło trafność powyższych ustaleń Sądu I instancji.

Odwołująca uzupełniająco przed Sądem Apelacyjnym zeznała, iż prowadzona przez nią od 1 listopada 2015 r. działalność gospodarcza była mobilna i polegała na świadczeniu u klientek usług kosmetycznych takich jak manicure, pedicure, regulacja brwi, masaż twarzy za pomocą własnego sprzętu i przyborów kosmetycznych. W tym celu wnioskodawczyni pożyczala od brata męża auto i jeździła do klientek. Odwołująca zeznała nadto, że działalność swoją prowadziła na terenie G., na początku rozniosła ulotki reklamowe, ale najwięcej klientów zdobyła przez

znajomych. Początkowo jako przedmiot działalności zgłosiła do ewidencji działalności gospodarczej – świadczenie usług kosmetycznych, a w marcu 2016 r. rozszerzyła działalność o świadczenie usług masażu. Odnosząc się do współpracy z firmą (...) z Pracy odwołująca wskazała, że firmę ta znalazła przez internet i przyznała, że firma ta pomogła jej na początku prowadzenia działalności. Z podpisanej z tą firmą umowy wynikało, iż za świadczone na jej rzecz usługi musi im zapłacić 2.000 zł. W rezultacie nie zapłaciła tej kwoty. Odwołująca potwierdziła, że od 14 lutego 2017 r. wynajęła lokal do świadczenia usług. Z zeznań jej wynikało także, że rozszerzyła swoją działalność, wykonuje też zabiegi na twarz oraz rozpoczęła współpracę z Hotelem (...) jako masażysta i kosmetyczka.

Oceniając całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można zgodzić się z twierdzeniem organu rentowego o dokonaniu przez Sąd Okręgowy sprzecznej z regułami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c.sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów i ocenia ich wiarygodność stosownie do własnego przekonania. Jednocześnie powinien dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy tej ostatniej czynności, Sąd jest zobligowany uwzględnić wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, jak też uwzględnić wszelkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw, Sąd pierwszej instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążącą ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UK 685/98). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe i wyczerpujące ustalenia w oparciu o całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zgromadzoną dokumentację, zeznania wnioskodawczynie przesłuchanej w charakterze strony i zeznania świadków.

Wbrew twierdzeniom organu rentowego całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazuje bowiem jednoznacznie, iż M. P. faktycznie wykonywała szereg czynności związanych z prowadzeniem zarejestrowanej działalności gospodarczej - mobilnego studia urody, która polegała na świadczeniu usług kosmetycznych (manicure, pedicure, henna i regulacja brwi, zabiegi kosmetyczne na dłonie i stopy) i usług masażu twarzy na rzecz osób indywidualnych jak i na zlecenie podmiotów gospodarczych. W ramach tej działalności współpracowała ona głównie z (...) Sp. z o.o. w W. (hotel (...) B.), na rzecz którego świadczyła gościom hotelu usługi kosmetyczne. Współpraca odwołującej z tym podmiotem uprzednio przed założeniem pozarolniczej działalności gospodarczej odbywała się na podstawie umów zlecenia. Również współpraca z innym kontrahentem – (...) Sp. z o.o. od 2014 r. oparta była na podstawie umów zlecenia. Wbrew stanowisku organu rentowego okoliczność, iż w okresie poprzedzającym rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie świadczyła usługi objęte tą działalnością na podstawie umów o zlecenie, nie świadczy o pozorności prowadzenia działalności gospodarczej. To od wnioskodawczynie zależała forma, w jakiej wykonywała swoje usługi, a w ramach swobody działalności gospodarczej mogła podjąć ich realizację poprzez zarejestrowanie działalności. Fakt, iż nie zmienił się charakter świadczonych przez odwołującą usług na rzecz tych podmiotów nie ma w tym zakresie istotnego znaczenia.

Podkreślenia wymaga, iż M. P. posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe do świadczenia wyżej wskazanych usług kosmetycznych i masażu. Wnioskodawczynie jest z wykształcenia technikiem masażystą i technikiem usług kosmetycznych. Wnioskodawczynie odbyła kilkanaście kursów i szkoleń z zakresu zabiegów kosmetycznych i masażu. Posiada również stosowne doświadczenie zawodowe w zakresie świadczenia zabiegów kosmetycznych i masażu. Odbyła ona staż zawodowy na stanowisku stażysta-kosmetyczka w firmie (...) Sp. z o.o. oraz świadczyła usługi kosmetyczne i usługi masażu na podstawie umowy zlecenia (akta ZUS)

W ocenie Sądu Apelacyjnego zgłoszenie przez M. P. prowadzenia działalności w krótkim okresie przed planowanym porodem (zgłoszeniem roszczenia o zasiłek macierzyński) nie oznacza braku woli prowadzenia działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły, skoro faktycznie wykonywała ona czynności związane z profilem tej działalności i w krótkim okresie po urodzeniu dziecka nadal faktycznie wykonywała swoją działalność gospodarczą. O faktycznym wykonywaniu przez wnioskodawczynie czynności w ramach zarejestrowanej w dniu 1 listopada 2015 r. działalności gospodarczej świadczą takie dowody jak: paragony fiskalne wystawione w okresie listopad - grudzień

2015 r., faktura nr (...) r. z 2 grudnia 2015 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. na kwotę (k. 185 akt ZUS), faktura nr (...) z 5 stycznia 2016 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. (k. 186 akt ZUS); wyciąg z księgi przychodów i rozchodów, wskazujący, że za listopad 2015 r. wnioskodawczyni uzyskała przychód w wysokości 1.465 zł i poniosła wydatki rzędu 2.216,38 zł, zaś w grudniu 2014 r. przychód w wysokości 2.927,50 zł, a poniosła wydatki w wysokości 242,849 zł., a w styczniu 2016 r. przychód w wysokości 966,80 zł (k. 221 - 223 akt ZUS).

Warto podkreślić fakt, iż działalność wnioskodawczyni wykazywała wyraźną tendencję rozwojową, o czym świadczy zwiększenie ilości wykonywanych usług oraz zdobycie nowych klientów indywidualnych i nawiązanie współpracy z nowymi przedsiębiorcami, a co za tym idzie wzrost wysokości osiąganego dochodu w kolejnych miesiącach prowadzenia działalności. Wolę prowadzenia działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły potwierdzają dokumenty dotyczące świadczenia przez M. P. usług w okresie po urodzeniu przez nią dziecka (po 20 grudnia 2015 r.) – faktura nr (...) z 2 lutego 2016 r., faktura nr (...) r. z 3 marca 2016 r., faktura nr (...) r. z 10 kwietnia 2016 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. (k. 189-191, 217 akt ZUS); faktura nr (...) r. z 8 marca 2016 r. na rzecz Hotel (...) Sp. z o.o.; wyciąg z księgi przychodów i rozchodów za okres luty-marzec 2016 r. (k.227-229 akt ZUS), faktury VAT potwierdzające zakup przez odwołującą kosmetyków i przyrządów do świadczenia usług kosmetycznych (k. 197-215, 219 akt ZUS). Na rozszerzenie zakresu działalności firmy odwołującej wskazują dokumenty przedłożone w postępowaniu apelacyjnym: umowa najmu lokalu zawarta w dniu 14 lutego 2017 r. przez odwołującą z K. B.; umowa o świadczeniu usług zawarta w dniu 1 lipca 2016 r. z Hotelem (...); umowa o świadczenie usług z dnia 1 lipca 2017 r. zawarta przez M. P. a Hotelem (...) Sp. z o.o. potwierdzająca świadczenie przez odwołującą na rzecz tego podmiotu usług jako kierownik (...), masażystka, kosmetyczka; umowa o praktykę zawodową zawarta w dniu 17 lipca 2017 r. pomiędzy Policealnym Studium Zawodowym w O. a M. P. oraz umowę o praktykę zawodową zawartą w dniu 19 kwietnia 2017 r. ze Szkołą Policealną w G., wskazujące na przyjęcie przez odwołującą uczniów w celu odbycia praktyki zawodowej w zawodzie technik usług kosmetycznych; umowa o pracę z 6 czerwca 2017 r. zawarta między odwołującą a K. S., potwierdzająca zatrudnienie przez odwołującą pracownika w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (zbiór dokumentów, k. 177). Powyższe uzasadnia tezę, że celem wnioskodawczyni nie było wykonanie kilku okazjonalnych zleceń w zakresie świadczonych usług w celu stworzenia pozorów prowadzonej działalności.

Podkreślić należy, że wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej (zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury) obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzających do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń, zakup niezbędnych towarów, przygotowanie zaplecza organizacyjnego, zgłoszenia dla celów podatkowych i ubezpieczeniowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania, a w rezultacie podjęcia czynności zmierzających bezpośrednio do rozpoczęcia prowadzenia działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, LEX nr 195796; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, LEX nr 79921; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, LEX nr 82533). Takie czynności – co wynika z materiału dowodowego sprawy – wnioskodawczyni podejmowała. W ramach czynności przygotowawczych wnioskodawczyni dokonała wpisu do (...) oraz zgłoszenia do ZUS do celów ubezpieczeniowych, nabyła kasę rejestrującą (k.103 akt ZUS), dokonała zgłoszenia kasy rejestrującej do Urzędu Skarbowego w G. (k.105-107 akt ZUS), a od 1.01.2016 r. zawarła umowę z firmą rachunkową w zakresie świadczenia na jej rzecz usług księgowych (k. 105-109). Ponadto, bezpośrednio przygotowując się do prowadzenia działalności w zakresie usług kosmetycznych odwołująca dokonała zakupu przyrządów i materiałów kosmetycznych, odbyła kurs online (faktury VAT w aktach ZUS, k. 85-101), nabyła pieczętę, wizytówki i ulotki reklamujące.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności przygotowawcze jak też szereg czynności podjętych już po formalnym zarejestrowaniu działalności gospodarczej świadczy nie tylko o zamiarze rozpoczęcia pozarolniczej działalności, ale także o faktycznym jej wykonywaniu w celach zarobkowych, w sposób zawodowy, zorganizowany i ciągły. Immanentną cechą prowadzenia we własnym imieniu działalności gospodarczej jest bowiem ponoszenie

kosztów tej działalności, co wiąże się z jej prowadzeniem w sposób zorganizowany (a więc wymagający też nakładów umożliwiających taką aktywność).

Prowadzenie działalności gospodarczej przez M. P. potwierdzili również przesłuchani przed Sądem I instancji świadkowie I. A., M. D., R. K., E. Z. i M. S. (2) (k. 129-130). Z ich zeznań wynikało, że wnioskodawczyni wykonywała na ich rzecz usługi kosmetyczne (manicure, pedicure, masaż) w okresie zarówno przed jak i po urodzeniu dziecka. Z twierdzeń wnioskodawczyni wynikało, że usługi te świadczyła w domu klientek. Wprawdzie z zeznań świadka - M. D., jak podnosi organ rentowy wynikało, że w listopadzie i grudniu 2015 r., na zabiegi kosmetyczne przychodziła do domu wnioskodawczyni lub M. P. przychodziła do niej do domu, jednakże powyższe nieścisłości w zeznaniach nie dyskwalifikują zeznań tego świadka. Odnosząc się do argumentu organu rentowego, iż przesłuchani świadkowie to głównie koleżanki odwołującej ze szkoły stwierdzić również trzeba, że sam fakt stwierdzenia tego typu relacji pomiędzy wnioskodawczynią, a jej klientkami nie uzasadnia dezawuowania wartości dowodowej zeznań tych osób, a w konsekwencji przyjęcia, że wnioskodawczyni nie wykonywała faktycznie usług na ich rzecz. Odwołująca od momentu rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej ujawniała i rejestrowała fakt wykonania usług na rzecz świadków w dokumentach księgowych, nadto nie wykazano, aby świadkowie mieli jakkolwiek interes w tym, aby zeznawać fałszywie w postępowaniu sądowym na jej rzecz. Zwrócić trzeba również uwagę, że rozpoczynając dopiero działalność gospodarczą (jak w przypadku wnioskodawczyni) przedsiębiorca w sposób naturalny zwraca się z ofertą swoich usług najpierw do osób z którymi wcześniej nawiązał współpracę oraz do kręgu znajomych lub też jest przez znajomych polecany. Fakt wykonywania usług kosmetycznych przez odwołującą na ich rzecz i prowadzenia przez nią działalności gospodarczej z zakresu kosmetyki i masażu twarzy potwierdziły także przesłuchane na etapie postępowania apelacyjnego świadkowie M. S. (1) i M. W. (k. 193). Z zeznań tych wynikało, iż odwołująca przyjeżdżała do ich domu i tam świadczyła usługi mobilnej kosmetyczki, a od pół roku świadczy swoje usługi w gabinecie przy ul. (...) w G.. Świadkowie potwierdziły, że korzystały z usług odwołującej także w gabinecie stacjonarnym. Świadek M. W. zeznała, że za manicure paznokci płaciła 30 lub 50 zł, a za hennę brwi z regulacją w gabinecie – 30 zł. Osobowe źródła dowodowe potwierdzały również fakt współpracy i świadczenia przez odwołującą zleconych usług kosmetycznych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na rzecz Hotel (...). B. w G. i Hotelu w R.. Odnosząc się do zarzutów organu rentowego, że ww. świadkowie już przed formalnym zarejestrowaniem przez M. P. działalności gospodarczej korzystali z jej usług wskazać należy, iż kwestia świadczenia przez odwołującą usług kosmetycznych przed datą faktycznej rejestracji działalności w dniu 1 listopada 2015 r. pozostają poza zakresem zaskarżonej decyzji, a tym samym poza sferą weryfikacji Sądu orzekającego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego charakter wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności, ilość wykonanych usług oraz fakt kontynuacji prowadzenia działalności gospodarczej po urodzeniu dziecka do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie w odniesieniu do całokształtu okoliczności sprawy wskazuje na to, że jej działalność nie ma jedynie charakteru incydentalnego, okazjonalnego, jest to natomiast wiele czynności związanych z profilem zarejestrowanej działalności, i wykonywanych w sposób zawodowy - zgodny z wykształceniem i przygotowaniem zawodowym M. P. (która posiada tytuł technika masażu i technika usług kosmetycznych, a także posiada doświadczenie w zakresie świadczenia usług kosmetycznych i masażu w okresie poprzedzającym rozpoczęcie działalności gospodarczej). Przesłanka ciągłości wykonywania działalności, oznacza, że wykonywanie działalności nie może mieć charakteru incydentalnego, od przypadku do przypadku, ani tym bardziej jednorazowego. Cel zadaniowy, związany z prowadzeniem przedsiębiorstwa i jego utrzymaniem, wytyczony przez osobę podejmującą działalność musi więc zakładać nastawienie na trwanie działalności w dłuższym przedziale czasowym. W tym kontekście bardzo istotne jest odróżnienie zdarzenia prawnego wpisującego się w realizację przez osobę fizyczną umowy na warunkach cywilnoprawnych, od umowy zawartej z przedsiębiorcą prowadzącym zorganizowaną i ciągłą działalność gospodarczą. Ocena prowadzona wg tego kryterium szczególnie zyskuje na znaczeniu, gdy w rozumieniu definicji legalnej działalności gospodarczej zajmujemy się zarobkową działalnością usługową, jako jedną z dopuszczalnych form działalności. Należy bowiem zauważyć, że umowę o świadczenie usług reguluje art. 750 k.c. Nie można więc wykluczyć, że w konkretnych realiach nie będziemy mieli do czynienia z prowadzeniem działalności gospodarczej, właśnie z uwagi na brak kumulatywnego spełnienia przesłanek legalnej definicji działalności gospodarczej, lecz z cywilnoprawną umową o świadczenie usług, zwłaszcza jeśli jest zawierana sporadycznie (por. wyrok Sąd

Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r., w sprawie II UK 98/16). W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Stan ciąży sam w sobie nie wyklucza ciągłości podjętej działalności, natomiast braku podstawowej cechy ciągłości działalności gospodarczej można dopatrzeć się w przypadku, gdy od początku wysoce wątpliwe będzie rozpoczęcie i prowadzenie działalności, a tę wątpliwość można wywieść ze stanu zdrowia osoby zgłaszającej się do ubezpieczenia społecznego, a przede wszystkim jej świadomości co do niemożliwości prowadzenia działalności. To zaś należy do sfery faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt. I UK 184/16, wyrok sądu Najwyższego 5 października 2017 r. I UK 395/16, Legalis nr 1695646). Zdaniem Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni wykazała, że czynności podejmowane przez nią w związku z przedmiotem prowadzonej działalności czynności charakteryzuje powtarzalność i ciągłość.

Należy również podkreślić, iż fakt rozpoczęcia pozarolniczej działalności w ciąży, czy nawet przewidywanie jej zawieszenia w związku z ciążą, a następnie opieką nad dzieckiem, nie niweczy rzeczywistego zamiaru prowadzenia tej działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r. I UK 235/13). Sąd Apelacyjny podziela ugruntowany już w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że nawet podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w 8 miesiącu ciąży nie stanowi przeszkody do podlegania ubezpieczeniom społecznym w aspekcie wykonywania jej w sposób ciągły. Skutku takiego nie ma również opłacenie składki w najwyższej wysokości w sytuacji braku uzyskiwania faktycznych dochodów z działalności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. (I UK 235/13, LEX nr 1444493). W świetle powyższego, fakt zawarcia przez odwołującą działalności gospodarczej dwa miesiące przed przewidywanym terminem porodu nie może świadczyć o braku woli do prowadzenia tej działalności, bowiem taką wolę każdorazowo winno się badać w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, a podkreślić należy, że taką wolę (zamiar) prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczyni skutecznie wykazała w postępowaniu sądowym.

Nadto Sąd Apelacyjny podziela stanowisko zaprezentowane w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r. (II UZP 1/10), zgodnie z którym sposób, w jaki osoba prowadząca pozarolniczą działalność realizuje uprawnienie do zadeklarowania dowolnej (w granicach ustawowych) kwoty jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zależy wyłącznie od jej decyzji. Nie można zgodzić się z organem rentowym, iż odwołująca deklarując maksymalną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne za jeden miesiąc listopad 2015 r. miała jedynie na celu uzyskanie jak największych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych. Warto podkreślić, iż Sąd Najwyższy w powołanej uchwale wskazał jednoznacznie, że w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, wysokość składki na ubezpieczenia społeczne nie jest związana z faktycznie uzyskiwanym przez nie przychodem i jego wysokością (tak jak w przypadku pozostałych ubezpieczonych), a zależy jedynie od samego istnienia tytułu do ubezpieczeń społecznych i kwoty składek na ubezpieczenia zadeklarowanej przez te osoby. Z twierdzeń odwołującej i zeznań jej męża W. P. wynikało (k. 89v), iż środki finansowe na opłatę składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne posiadała z otrzymanej wyprawki z (...) oraz z prezentów ślubnych.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie jest sporny fakt, iż M. P. w dniu 1 listopada 2015 r. nawiązała współpracę z „Równi w pracy” Sp. z o.o. z siedzibą w W. (umowa o usługi doradztwa zawodowego z 1.01.2015 r.) i w początkowym stadium prowadzenia działalności korzystała z jej usług doradztwa. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sam fakt współpracy z firmą specjalizującą się w świadczeniu pomocy kobietom w ciąży przy zakładaniu własnych działalności gospodarczych, a nawet przy pozorowaniu tych działań nie może z góry skutkować przyjęciem, że M. P. faktycznie nie prowadziła zarejestrowanej działalności gospodarczej, a jedynie stworzyła pozory jej wykonywania. Powyższe twierdzenia organu rentowego nie znajdują bowiem potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nawet gdyby odwołująca początkowo zamierzała przy pomocy firmy (...) w pracy” Sp. z o.o. z siedzibą w W. upozorować prowadzenie działalności, to skoro w rzeczywistości faktycznie zaczęła ją prowadzić to nie ma podstaw

do stwierdzenia, że M. P. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

W świetle przedstawionych okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 83 § 1 k.c., bowiem założenie przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej nie miało charakteru pozornego i nie zostało wykonane wyłącznie w celu pozyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, odwołująca po urodzeniu dziecka kontynuuje prowadzenie firmy, zdobywa nowych klientów indywidualnych jak i nawiązuje współpracę z nowymi podmiotami gospodarczymi, świadczy usługi stacjonarne w wynajętym gabinecie, zatrudniła pracownika, opłaca składki na ubezpieczenie społeczne. Powyższe okoliczności potwierdzają jednoznacznie, iż odwołująca miała zamiar prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Reasumując, materiał dowodowy sprawy potwierdza, że M. P. w dniu 1 listopada 2015 r. rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły, na własny rachunek i ryzyko, w celach zarobkowych, a zatem podlega ona od tej daty obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, a także dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od daty zgłoszenia się do tego ubezpieczenia, tj. od 1 listopada 2015 r. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 11 ust. 2 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych należy uznać za chybiony.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Bożena Szponar-Jarocka SSA Sławomir Bagiński